

ПРИВРЕМЕНИ КОЛОСЕУМ

Исклесана у камену, архитектура колевке европске цивилизације, античке Грчке и античког Рима не престаје да плени својом лепотом и постојаношћу. Архитектонска решења смишљана у сврху побољшања квалитета живота становника држава старог света, аквадукти и амфитеатри, стопила су се током векова са природом. Углачани камен постао је део пејзажа. Једино што у том призору открива човеково присуство и наум, јесу правилни ритмични облици и сврсисходност грађевина. Поједини објекти делимично су срушени, али и даље је њихова намена и лепота јасно видљива.

Фасцинирана прошлoшћу као тајном која се никада не може докучити, слутећи некадашњи живот, који увек замишљамо бољим од овог нашег, Нада Ђуровић Недељковић унела је у свој ликовни рад античке грађевине као директну инспирацију. Годи-нама је кроз различите технике обрађивала мотиве аквадукта и амфитеатра, њихове хармоничне и смирујуће лучне и кружне облике, окупане медитеранским светлом, окружене воћњацима и другим растињем. Од слика, пастела и колажа, стигла је до мозаика, па и саме тродимензионалне форме, до просторне инсталације. Испред свог атељеа на Петроварадинској тврђави, на још једној стаменој грађевини остављеној будућим генерацијама у наслеђе, користећи пет тона прочитаних и непрочитаних дневних новина, изградила је свој мали колосеум. Саградила је степенике, стубове, дорски, јонски, коринтски, подижући их између затечених стабала и бедема Тврђаве, повезујући своја сећања на призоре садејства природе са архитектуром којој се диви.

Разлог да одабере новине као материјал за изградњу колосеума није био само у бесплатном материјалу и еколошкој освешћености. Дневне новине прате и креирају историју коју живимо. Информације се слажу и таложе у нама, временом нам постају непрепознатљиве и само им понекад интуитивно назиремо облике, препознајемо их као масу преживљених догађаја, мисли и реакција од којих настојимо да изградимо своју будућност, или чак колевку за неке нове цивилизације.

Овај колосеум је биоразградив. Вода и кише које на почетку помажу да се листови папира сједине у жељене форме, временом ће исти тај материјал и разградити све док потпуно не нестане под новим растињем. Надин колосеум нема монументалност у свом трајању, није заправо ни близу димензија оног правог колосалног амфитеатра у Риму у којем су се борили гладијатори. Заправо је питом, сетан, срстао са природом и позива на контемплацију. Он је аутентично ауторско дело, међутим, попут грађевина које су послужиле као инспирација за његов настанак, има и утилитарну вредност, те често постаје место за представљање дела других извођачких уметности. Након ограниченог периода свог постојања, овај објекат ће нестати, као и дневне вести из нашег сећања, али као место културних дешавања, концерата и рецитала, колосеум ће можда пре тога успети да у својим посетиоцима пробуди она измишљена сећања

на неку давну историју. Или можда у њима покрене питања о садашњости, о материјалима, историји и дневним збивањима рециклираним у културу. Или о будућности и о томе колико ће бити трајна сећања на цивилизацију коју остављамо за собом, какво камење и какве облике данас клешемо.